Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

SÖNDAGS-SKOL-KLOCKAN

N:o 6. Den 5 Februari 1922. 50:e årg.

Barnhemmet i Blankenburg.

De nödlidande.

Då och då har Söndagsskolklockan riktat sina läsares uppmärksamhet på nöden i Central-Europa och Ryssland samt vad som gjorts och göres för att lindra denna. På nytt ha vi nu några bilder som påminna om dessa saker och särskilt då om hjälpverksamheten. En bild visar oss sålunda barnhemmet i Blankenburg i Harz. De två andra bilderna äro från barnhemmet i Türnitz, om vilket hem Söndagsskolklockan redan berättat och därifrån den också haft bilder.

Söndagsskolklockans unga läsare ha upprepade gånger i handling visat sin medkänsla för de lidande, nödställda barnen i krigsländerna. Särskilt ha de understött dessa hem, varom här är fråga. På samma gång vi tacka härför, hoppas vi, att de ej skola glömma sina kamrater i Central-Europa och Ryssland i framtiden.

Gud välsignar och lönar alla sådana gärningar.

I Mästarens hand.

För åtskilliga år sedan var en dag en skara människor samlad i en auktionskammare i London. Många antikviteter och kuriositeter utbjödos.

Auktionsförrättaren ropade bland annat ut en gammal oansenlig fiol. "Detta instrument, mina damer och herrar", förklarade han, "som jag härmed har nöjet att bjuda ut, är mycket märkvärdigt. Det är en äkta cremonesare, tillverkad av Antonius Stradivarius. Ja, det är en raritet, värd sin egen vikt i guld. Vad bjudes?"

De närvarande betraktade den gamla fiolen med kritiska blickar, tydligt tvivlande på auktionsförrättarens sanningsenlighet. Fiolen bar icke, därom övertygade de sig snart Stradivarius' namn. Auktionsförrättaren förklarade, att de första fioler, som tillverkades av den berömde mästaren, icke försetts med hans namn och att man kunde påträffa fioler med Stradivarius' namn, som icke voro äkta. Icke dess mindre tvivlade köparne. Det högsta, som bjöds, var hundra kronor.

"Det är en dårskap att tro, att ett instrument, sådant som detta, skall gå för så lågt pris", förklarade auktionsförrättaren.

Men hur han talade för sin fiol, syntes ingen hågad att bjuda mer.

Emellertid hade en ny kund infunnit sig. Det var en reslig, smärt, medelålders man med svart hår. Utan vidare gick han fram till bordet, tog fiolen och undersökte den på det noggrannaste. Med sin näsduk torkade han av dammet, stämde strängarna och satte så lyssnande fiolen för örat. Därpå satte han instrumentet under hakan och fattade stråken. Bland de församlade hördes en viskning: "Paganini!"

Knappt hade stråken vidrört strängarna, förrän en dämpad, gripande musik fyllde rummet och fängslade de närvarande. Rörelsen blev allmän. Än log man, än grät man. Männen avtogo ofrivilligt sina hattar, såsom hade de varit i en kyrka. Den spelande tycktes beröra de närvarandes känslor lika mycket som strängarna på det gamla fula instrumentet.

Till sist slutade han. Och när de församlade något hämtat sig efter sin överraskning och auktionsförrättaren åter frågade, vad som bjödes för fiolen, började anbuden hastigt och i stigande grad följa varandra. "Tusen kronor, tolv hundra, fjorton hundra, sexton hundra!" Slutligen föll klubban för den store mästaren, Paganini själv, som bjöd två tusen kronor i guld. Samma afton höll han en publik på flera tusen personer såsom bunden av förtrollning genom den underbara musik, han framlockade ur den gamla oansenliga, föraktade fiolen.

Ty föraktad hade den varit, ända tills

Utsikt över Türnitz.

den kom i mästarens hand. Dess värde uppskattades icke av andra. Mästarens beröring uppenbarade dess värde och framlockade ur dess stängar sköna harmonier. Han gav det lilla omtvistade instrumentet dess rätta plats och ära.

Månne icke mer än en av oss stundom begått samma fel, som de i auktionskammaren församlade köparna vid bedömande av en medmänniska? Vi ha föraktat hennes inre värde på grund av hennes oansenliga yttre. Ack, må vi icke pröva för att undervärdera Guds eget verk utan för att få fram den fulla förtjänsten, där den är till finnandes!

"Förmodade söner".

Av *Amy le Feuvre.*

"Ett litet barn skall leda dem."

(Forts. fr. nr 5.)

Utom detta såg han föga av henne, så länge hans gäster voro kvar hos honom; men sedermera, då de alla farit sin kos och sir Edward återgick till sina vanor, påträffade han henne ständigt. Än fann han henne i stallet med armarna slutna omkring stallkatten och i ivrigt samtal med drängarna, än såg han henne bland korna nederst i hagen, eller sysselsatt med att giva grisarne

I hemmet i Türnitz.

Fiolen behövde dammas av och stämmas om, innan musiken kunde komma fram. Så behöver också ske med människohjärtat. Blir det lagt i den store mästarens hand, ja, blir hela personligheten av honom tagen om händer, vilken ljuvlig musik skall icke då utgå från hjärtesträngarna, från hela den människans liv! Guds lov skall från henne ljuda ut och så draga många till den store mästaren Jesus Kristus, som sagt, att han utvalt det i världen oädla och föraktade och det, som intet var, på det att intet kött må berömma sig inför honom, utan att äran och lovet må tillfalla honom från evighet till evighet.

mat eller kasta korn åt hönsen. I allmänhet följdes hon av Fritz, en vacker vallhund, som med sin naturs ombytlighet överflyttat till henne sin tillgivenhet för husbonden, och som ständigt var vänlig mot den lilla flickan, ehuru han var oberäknelig i sitt förhållande till de flesta andra.

Då hennes morbror var i annalkande, var detta vink nog för henne att försvinna. Hon brukade förekomma det vanliga uttrycket: "Spring nu åstad till dadda", genom att muntert ropa: "Nu springer jag, morbror"; och då han kom fram till det ställe, där hon stått, var den lilla vita gestalten redan långt borta med Fritz hack i häl efter sig.

En eftermiddag återvände sir Edward

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL.

efter en promenad, då han såg flickan leka mellan träden i parken, och ett ögonblick stannade han och gav akt på henne. Hon tycktes vara ivrigt sysselsatt med en docka, som var insvept i en bit ullskinn, och som hon omsorgsfullt satte ned vid foten av ett träd; sedan tycktes hon och Fritz under en stund leka kurra gömma, till dess hon knuffade honom in i en buske och befallde honom att stanna där. Plötsligen sprungo flickan och hunden på varandra, och till sin häpnad såg sir Edward, hur hans lilla systerdotter fattade Fritz i strupen och kastade honom till marken. Då båda rullade om varandra och hundens korta, skarpa skällande började få en anstrykning av förtrytelse i tonen, enär han förgäves sökte komma lös från händerna, som slutit sig så fast om honom, tänkte sir Edward att det var hög tid att gripa in.

— Millicent, ropade han skarpt, kom genast hit; vad gör du?

I ett ögonblick var Milly på fötterna och medan hon lyfte sitt röda, upphettade ansikte upp mot hans, ställde hon sig i sin favoritställning, då hon var i hans närhet: händerna knäppta på ryggen och fötterna tätt sammanställda.

— Förstår du inte att Fritz kan bita dig, om du är så hårdhänt mot honom? Försökte du att kväva honom, frågade morbrodern.

— Ja, svarade hon, andfådd efter sin kamp, jag försökte att döda honom! Han är en björn, och det där är mitt lamm, och jag är David; så hänger det tillsamman.

Ett barns lekar lågo utanför sir Edwards fattningsförmåga. Han såg ned på henne med rynkade ögonbryn.

Hon fortsatte:

— Ser du morbror, han måste tjäna för båda två, både som björn och lejon, ty de kommo båda, och båda sökte att taga lammet. Dadda var lejonet en dag, men hon är för stor; jag kan inte kasta henne omkull, hur mycket jag än anstränger mig.

— Jag tillåter ej att Fritz kastas omkull på det där sättet. Han kan göra dig illa, sade sir Edward allvarligt.

Milly såg ledsen ut; men strax klarnade hennes ansikte upp igen, och hon sade:

— Men jag får lov att döda Goliat, icke sant? Ser du morbror, det är en av mina lekar. Se, jag är David, och det där stora gamla trädet, som står för sig själv, är Goliat. Han tittar just nu på mig. Ser du var hans ögon sitta? Just där uppe i de högsta grenarne. Då det blåser, skakar han sitt huvud fruktansvärt mot mig. Han är en gammal usel, usel krabat, och han inbillar sig att ingen kan störta honom. Kommer du ihåg berättelsen om honom, morbror?

Sir Edward började att bliva intresserad. Han lutade sig mot ett träd och tog fram en cigarr.

— Nej, jag tror ej att jag minns den, sade han.

— Kommer du inte ihåg? Han stod fram så stolt och ropade: "Väljen ut en av eder, som går hit ned emot mig." Han säger så till mig nu. Ser du, jag är David, och jag går. Vänta bara ett ögonblick, tills jag blir färdig.

Hon sprang bort till det ställe, där hennes docka låg, och kom snart igen med en liten tygpåse, som hon omsorgsfullt öppnade och framtog till morbroderns häpnad fem runda stenar.

— Ser du, fortsatte hon, det är skada att jag inte har någon slunga, men Tom i stallet har lovat att göra mig en. Men det gör detsamma nu. Jag låtsar att jag har en. Vänta nu här, så skall jag gå emot honom. Jag är alls inte rädd, fastän han ser så stor ut, ty David var inte rädd. Gud hjälpte honom. Se nu, Goliat, nu är jag redo.

(Forts.)

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 12 februari.

En underbar sabbatsdag.

Mark. 1: 29—39.

Tänkespråk: Men det var våra krankheter han bar, våra smärtor, dem lade han på sig.
Jes. 53: 4.

Hemläsning:

Måndag:	Matt. 8: 23—34.
Tisdag:	Matt. 15: 21—31.
Onsdag:	Mark. 1: 21—28.
Torsdag:	Mark 1: 40—45.
Fredag:	Jes. 42: 1—7.
Lördag:	Ps. 6: 1—11.
Söndag:	Mark. 1: 29—39.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1922